

LÄHEMAD ÜRITUSED

Neljapäeval, 3. aprillil kell 12.00 – ESAS seltsipäeval Eesti Spordi- ja Olümpiamuuseumis on kuulajate ees oma meenutustega endine Tartu spordijuht ja Eesti Spordimuuseumi direktor **Mati Tolmoff**.

Esmaspäeval, 21. aprillil kell 15.00 – ESAS Tallinna osakonna seltsiõhtul huvialaklubis Raavis (Raua tn 1) on kohtumine staažika spordijuhi **Toomas Tõnisega**.

Teisipäeval, 6. mail kell 12.00 – Pärnu XXX spordiajaloo päev Pärnu Sotsiaalkeskuses Metsa tn 10, kus Jüri Jaansoniga Kahe Silla jooksu 25 aastat meenutavad **Priit Neeme, Vahur Mäe jt**.

Neljapäeval, 8. mail kell 11.00 – ESAS täiskogu koosolek ja koolituspäev Tartu Ülikooli muuseumis Toomemäel. Palume anda **5. maiks** teada oma osalusplaanist. Koosolekul tuleb kinnitamisele 2024. aasta majandusaruanne, seega on kvoorum oluline ja palun mitteosalemise puhul volitada (volitus omakäelise või digiallkirjaga) ennast esindama kedagi kindlatest osalejatest.

Esmaspäeval, 19. mail kell 15.00 – ESAS Tallinna osakonna seltsiõhtul huvialaklubis Raavis (Raua tn 1) tuleb rahva ette põnev esineja.

Neljapäeval, 5. juunil kell 12.00 – ESAS seltsipäeval Eesti Spordi- ja Olümpiamuuseumis on loota, et kuulajate ette saab tulla oma mälestusi jagama kümnevõistlusveteran **Aalo Eller**.

NB! – Teatajas ilmunud informatsiooni ESAS ürituste kohta palume võtta osalemise kutsena, sest postikulude kokkuhoiu vajaduse tõttu iga ürituse kohta eraldi kutset ei järgne. Täpsemat infot ürituste kohta võib leida ka Eesti Spordiajaloo Seltsi kodulehelt – www.esas.ee või ESOMi kodulehelt – www.spordimuuseum.ee

KROONIKA

PÕLVA SPORDIHOONE PERENAISE ELU NAGU MÄESUUSATAMINE

Selle aasta esimesel seltsipäeval 9. jaanuaril oli spordimuuseumis oma sporditeed meenutamas rohkem kui pool sajandit Põlvas spordihoone perenaisena ja laskespordi hingena tegutsenud Anne Vasarik (*pildil*).

Algatuseks rääkis Anne kuidas temast, Tallinna tüdrukust sai Põlva elanik. 1968. aastal lõpetas ta Tallinna Pedagoogilises Instituudis kehakultuuriteaduskonna ja selleaegse kombe kohaselt suunati tööle. Tema osaks langes keskkooli kehalise kasvatuse õpetaja koht Põlvas, kuhu ta polnud varem kunagi sattunud. Kohapeal aga selgus, et sellele kohale oli juba pretendent olemas, sest Põlva laste ja noorte spordikooli direktor Heino Kusnets soovis ametit vahetada. Ja nii pakutigi Annele hoopis spordikooli direktori kohta, mille värske spordispetsialist nooruse uljuses kõhklematult vastu võttis.

Põlva laste ja noorte spordikool tegutses siis alles neljandat aastat ja Anne sukeldus kohe mitte ainult administreerimisse, vaid ka treeneritöösse. Kahe murdmaasuusatajate grupi kõrvale moodustas ta ka grupi mäesuusatamishuvilistest, keda ta ise asus treenima. Oli ta ju juba lapsepõlves Nõmme tüdrukuna Mustamäe lumiseid nõlvu nühkinud ja koolilapsena oma esimeselt treenerilt Oleg Tõnsuaadult mäesõidu saladusi omandanud. Hiljem on ta treeninud ka Ilmar Pärtelpoja, Uno Kajaku, Karl Vestersteini ja David Klassi juhendamisel. Ta kuulus 1966. aastal NL-i rahvaste II talispartakiaadil mäesuusatajana Eesti koondisse ja 1968. aastal õnnestus tal Eesti meistrivõistlustel slaalomis võita hõbemedal. Mitmed võidud on tal saadud maanoorte jõukatsumistelt ja 1970. aasta Eesti maanoorte II spartakiaadi slaalomikuld tõi spordikooli direktorile sellel aastal Põlvamaa prima naissportlase tiitli.

Peale 4-aastast tööd kutsuti ta tagasi Tallinna tööle koolinoorte spordiühingu Noorus kesknõukogusse instruktoriks, aga pealinnaelu ei kujunenud pikaks. Juba järgmisel, 1973. aastal spordiühingu asjus Põlvasse saadetuna sai ta ettepaneku võtta värskest valminud spordihoone-lasketiir oma hoole alla. Ja nii on see nüüd juba rohkem kui viiekümneks aastaks sisuliselt jäänudki.

Anne on Põlva Laskespordiklubi asutaja ning tema initsiatiivi on selle taga, et kutsuti ellu Põlva karikavõistlus, mis toimus eelmisel aastal juba 50. korda. Anne hoolivus ja energia on hoidnud Põlva lasketiiru töös ning meelitanud palju laskureid spordiala juurde. Anne ise oli püssiga tutvust teinud juba varem, harrastades VTK talvist mitmevõistlust.

Spordihoone püsti hoidmiseks ja seal sporditegevuse säilitamiseks on Anne teinud uskumatuid pingutusi kohaliku omavalitsuse ja riigiasutuste leige, võiks öelda isegi vaenuliku suhtumise kiuste. Kuidas teisiti nimetada seda, et 2001. aastal leidis kultuuriminister Signe Kivi, et ministeeriumi eelarvereele enam ei mahu sisuliselt vabariigi parima laskespordibaasi finantseerimine, palgafondi enam ei eraldatud ja spordihoone otsustati üle anda kaitseministeeriumile, mis

siiski ei teostunud ja hoone jäi valla hallata. Anne jäi küll palgata ja hoone investeeritud, aga see ei seganud teda jätkamast hoone ja lasketiiru eest hoole kandmist parimal võimalikul moel, nüüd siis kõige muu töö kõrvalt. Ja töötä Anne-sugune igiliikur muidugi ei jäänud, temast sai Põlva Jahiseltsi majandusjuhataja, aga lasketiiru relvaruumi (pildil on

Anne relvakapi juures) võtmeid pole ta siiani käest andnud.

Anne rääkis ilmekalt ja hingestatult veel paljudest oma tegemistest Põlva spordielu edendamisel läbi poole sajandi, mis teatavasti on kaasa toonud mitmeid tunnustusi, sealhulgas Eesti Jahimeeste Seltsi teenetemedali Ilves, Eestimaa Spordiliit Jõud teeneteplaadi, Põlvamaa spordi elutööpreemia, Eesti Laskurliidu I klassi teenetemedali, Põlvamaa teenetemärgi, Põlva valla aukodaniku tiitli jpm. Pikemalt saab Anne kaheksakümneaastasest eluteest lugeda Tiit Lääne koostatud raamatust „Elu nagu mäesuusatamine. Annega ja Annest“.

Juttu lõpetuseks sobib meelde tuletada õpetussõnu, mida Anne isa olevat oma lastele eluteele kaasa andnud: „Kõige suurem varandus olete teie ise ja see kõik, mis te oskate oma käega teha ja see kõik, mis on teil oma peas – see on teie varandus, ülejäänud asi ei maksa mitte midagi. Skeletti hoiab püsti lihas ja lihast tuleb treenida ja kõiki asju tuleb õppida. Mitteoskamise kohta on see, et seda pole olemas, olete õppimisvõimelised, olete õppinud lugema, olete õppinud kirjutama – need kõik on oskused ja mida ei oska – õppige!“

PARIISI OLÜMPIAMÄNGE MEENUTADES

Rein Järva

20. jaanuari seltsiõhtul Tallinnas läksime pool aastat ajas tagasi, kui meenutasime külla tulnud Ott Järvela (*pildil vasakul esinemas Raavise klubis*) suu

läbi Pariisi OM-i sündmusi. Otti oli põhjust külla kutsuda ka seetõttu, et seekord oli tema traditsioonilise olümpiaaraamatu kokkupanija. Tõsi, talle abiks ligi paarkümmend erinevat autorit, põhiliselt spordiajakirjanike perest. Raamat oli ilmavalgust näinud juba poolteist kuud tagasi.

Alustuseks rääkis külaline ära, kuidas sport ja eriti spordiajakirjandus tema ellu jõudis. Kümneaastase Oti isale, rahvatantsuõpetaja Kalev Järvelale, tõi tuttav sakslane kingiks Barcelona OM-i saksakeelse albumi. Selle, põhiliselt fotoalbumi, lehites poiss päris „kapsaks“. Siit jäi hinge ja mällu olümpiamängude erilisus, aga küllap ka huvi spordi vahendamise vastu.

Kadunud Valeri Maksimov, kes 1998. aastal toimetas Postimehe spordikülgesid, võttis mõnel korral 15-aastase koolipoisist nooruki õpipoisiks spordist kirjutamisel. Seejärel, juba noore mehe eas, saigi spordiajakirjandus Oti leivaisaks. Praeguseks on ta neljandat kuud Postimehe sporditoimetuse juht.

Esimese olümpiaaraamatu pani Ott Järvela peatoimetajana kokku kolm aastat tagasi, pärast Tokyo OM-i. Juba tollal oli eesmärgiks panna raamatusse rohkem tundeid ja emotsioone, vähem nimesid-umbreid. Sama eesmärgi püstitas ta ka nüüd Pariisi OM-i raamatut kokku pannes. Ja ta enda hinnangul selle ka saavutas. Ligi paarkümmend erinevat autorit panid oma heas sõnaoskuses kirja palju lugusid meie olümpiasportlastest endist, sealjuures üks meie kangelasi, Janek Õiglane, oma sule ja sõna läbi. Autoritega oli saadud kokkulepe juba enne mängusid, põhiliseks tööks läks aga septembris-oktoobris. Otseselt võistluste reportaaže oli vähe sees, vast kümnevõistluse kirjutas Timo Tarve lahti. Oli see ju ka eestlaste-spordisõprade lemmikala. Visuaalne pool fotode näol oli samuti

oluline ning seda võib pidada kordaläinuks. Omaette väärtuseks võib lugeda võrkpallur Martti Juhkami poolset lahtirääkimist tänapäeva võrkpalli trendidest. Ott Järvela (*pildil*) hinnangul kulgesid need mängud erilise spordiarmastuse tähe all. Prantslased andsid mängudele superaaura, mis võrratust avatseremooniast alates jäid kestma kogu mängude ajaks. Nad kaifisid neid mängu ja olid uhked kordamineku üle. Olid ju kõik eelmised mängud pärast 2012. aasta Londonit olnud rohkem või vähem probleemsed.

Tallinna osakonna õhtu kujunes emotsionaalseks. Sõna võtsid veel Eduard Tinn (eriti kirglikult), Märt Ibrus, Tiit Karuks, Henn Karits ja praegune allakirjutanu, kelle hinnangul oli raamatu tekstiosa (ehk spordi nõ „liha“ anatoomilises mõttes) hea, kuid tulemuste pool (ehk spordi „skelett ja selgroog“) ebapiisav. Aastate möödudes võtad ju ikka raamatu riulilt

eelkõige selleks, et tulemusi meelde tuletada.

TÕNU KINKS RÄÄKIS OMA LOO

Rein Lellep

Veebruarikuu 6. kuupäeval oli Spordi- ja Olümpiamuuseumis ESAS seltsipäeva külaliseks suusaveteran, kaks korda Tartu Maratonil esimesena finišisse jõudnud Tõnu Kinks (*pildil*), kellelt kuulsime kokkuvõtlikult järgmist:

Olen sündinud 12. mail 1948 Kursi vallas Tartumaal. 1955 aastal alustasin kooliteed Vastse-Kuustes. Elasin raudteejaama lähedal ja sealt oli kool 1 km kaugusel. Nagu tolle aja poisid ikka, mängisime pärast kooli jalgpalli, võrkpalli ja mulle meeldis ka lauatennis.

Kuna vanemad kolisid Tartusse, jätkasin õpinguid Tartu I keskkoolis ja vanema venna Haini eeskujul läksin

1962. aastal suusatrenni Erna ja Herbert Abelite juurde. Seal treenis palju tulevasi Eesti paremaid suusatajaid, heaks eeskujuks mitmekümnekordne Eesti suusameister Erna Abel. Meeles on kuidas me saepururajal treenisime ja Herbert Abel mitmesuguseid tolle aja kohta innovaatilisi lahendusi pakkus. Suusapõhjad kaeti epoksiidvaiguga, et suusk paremini libiseks.

Kooliajal võistlesin nii suusatamises kui krossijooksudes, olles alati esimeste seas. Tartu linna esivõistlustel jalgrattas sain isegi II koha, vaatamata linna noorjalgratturite väga heale tasemele. 1964. aastal lahkusin Abelite treeninggrupist ja aega täitsid igasugused krutskid. 1966. aastal lõpetasin siiski eksternina Tartu kaugõppekeskkooli ja Kalevis instruktorina töötanud vanem vend Hain Kinks pani mind uuesti treenima ning organiseeris mulle töökoha Käärikule, kus ehitasime spordihoonet.

Tõnu Kinksi kuulajaid spordimuseumi saalis

Treenisin ülikooli kehakultuuriteaduskonnas treenerikutse omandanud venna juhendamisel. Sain Viljandis krossijooksus Eesti juunioride esivõistlustel II koha ja 1966. aasta detsembris võeti mind esimest korda kaasa esimesele lumele Kirovskisse. 1967 toimusid Kavgolovo lähedal Orehovos NSVL juunioride meistrivõistlused, kus tulin teiseks ja mind kutsuti liidu noortekoondisesse. 1967. aastal Eesti meistrivõistlustel meeste klassis tulin teisele kohale. Üllatus kõigile – mees metsast, olin ju alles 18-aastane. Samal aastal Põhja mängudel kuulusin 4×10 km teatesuusatamise võitnud meeskonda. Olin üks neljast eestlasest, kes osalesid 1968. aasta juunioride EM-il Prantsusmaal. Tulin 10 km-s juunioridest 11-ndale kohale. Meistersportlase normatiivi täitsin juba 1967. aastal üleliidulistel võistlustel. Eesti meistrivõistlustel aastatel 1967–1975 olen võitnud 4 hõbedat ja 6 pronksi. Olen kahel korral (1970 ja 1977) võitnud Tartu suusamaratoni.

1978. aastal lõpetasin Leningradi Lesgafti-nimelise KKI. Minust sai Kalevi meessuusatajate vanemtreener ja Tartu suusatajate juhendaja. Olen Kalevi auliige 1987. aastast. 2002–2016 olin SA Tehvandi Spordikeskuse spordirajatiste juht. Praegu olen täiskohaga pensionär.

RAADIOSPORDI TEEKOND

Tiit Karuks

17. veebruari seltsiõhtul Tallinnas rääkisid Tiit Karuks (*pildil vasakul*) ja Märt Ibrus (*pildil paremal*) raadiospordi pikast ja põnevast teekonnast.

Esimene spordile pühendatud saade Eesti Ringhäälingus (tollase nimega Raadio Ringhääling, 1934. aastast Riigi Ringhääling) oli eetris 12. märtsil 1927. aastal. Toonase Eesti Spordilehe peatoimetaja, 1922. aasta tõstmise maailma-meister ja 1924. aasta olümpia-pronks Harald Tammer pidas pooltunnise loengu kehakultuurist.

Ometi jäi spordi osakaal ringhäälingu programmis pikka aega üsna tagasihoidlikuks: näiteks 1931. aasta jooksul oli spordiga seonduvat materjali eetris 5,5, 1932. aastal 10 ja 1933ndal taas 5,5 tundi.

Vello Lään märkis 1991. aastal ringhäälingu 65. sünni-

päeva taustal eetrisse läinud „Reporteritunnis“: „Raadiokuulajate seas 1932. aastal korraldatud ankeedi kohaselt soovis rohkem (spordi)reportaaže kuulata iga neljas abonent. Kuulda võis teateid, reportaaž oli haruldus. Küsimus oli selles, et puudusid reporterid.“

Oli omamoodi paratamatus, et spordikommentaatorina pidi üles astuma legendaarne raadiomees Felix Moor, kes tegeles praktiliselt kõigega – kuuldemängudest lastesaadeteni. Nii tulekski Moori pidada esimeseks raadio spordi-reporteriks – 1936. aastani oli ta selles valdkonnas asendamatu mees.

20. ja 21. juunil 1930 peeti Tallinnas Kadrioru staadionil Eesti-Läti-Poola kolmikmaavõistlus kergejõustikus. Selle võistlusega algas raadio spordireportaažide lugu. Kommentaatoritena astusid üles Felix Moor, Eesti võimlemise isa

Ernst Idla ja vasakpoolne kirjanik Aleksander Antson, kõik Eestis teada-tuntud mehed.

Sportiülekande tollane ja tänane tehnoloogia erinevad nagu öö ja päev. Kommentaatorite jutt salvestati heliplaadile, plaat toimetati raadiostuudiosse ja mängiti sealt eetrisse. Esimesest raadio spordireportaažist pole paraku midagi säilinud.

Vanimad tänaseni säilinud helinäited pärinevad 1936. aasta Berliini suveolümpialt. Reporter oli tuntud spordiajakirjanik Oskar Lõvi. Tänaseni on säilinud helimälestised Berliini mängude maadlus- ja poksivõistlustelt, Lõvi usutlused kahekordse olümpiavõitja Kristjan Palusalu ja kahekordse medalisti August Neoga (ERRi raadioarhiivis on usutluste, reportaažikildude ja tähelepanekute näol 64 minutit Berliini olümpiaga seotud audiomaterjali).

Berliinis oli tehnoloogia analoogiline: reportaaž või usutlus salvestati plaadile, plaat toimetati lennuväljale ja sealt lennukiga Tallinna, kus see raadioeetrisse mängiti. Operatiivsemat kanalit ehk telefoni kasutati vaid Palusalu teise kullavõidu järel.

Kui helindid Berliini olümpialt Oskar Lõvi esituses on veel küllalt „vanaaegsed“, siis näiteks Heino Mikkini (1.12.1909–13.03.1992) raadio-reportaaž 1938. aastal peetud Eesti–Läti jalgpalli maavõistluselt kõlab juba päris tänapäevaselt. Mikkini pani 1950. aastate teisel poolel aluse ka spordiülekannete Eesti Televisioonis. Heino Mikkinit võibki pidada Eesti esimeseks spordile spetsialiseerunud raadiotoimetajaks-reporteriks.

Spordireportaažist selle nüüdisaegsel moel (otseülekanne) võime rääkida alates 1950ndaist, Eesti Raadio sporditoimetuse loodi 1952. aastal. Raadio nüüdisaegse spordireportaaži pioneer on Gunnar Hololei (29.04.1927–7.02.2009), kes andis võimsa panuse spordireportaaži kui olulise raadiožanri arengusse. Hololeid on eeskujuna maininud hilisemad kõvad tegijad (Toomas Uba, Erik Lillo, Tarmo Tiisler). Tema etteasted olid kindlasti oma aja klassika – iseäranis aastail, mil raadio oli kuningas ja televisioon astus Eestis alles esimesi samme.

Hololei töötas Eesti Raadios spordikommentaatorina ja sporditoimetuse juhina aastail 1949–1990. Ta suutis sõna ja emotsioonide kaudu luua toimuvast haarava pildi, leivanumbrid olid korvpall ja eelmise sajandi viiekümnendailkuuekümnendail ülipopulaarne motosport. Juba Hololei pingetest laetud avalause „Siin Pirita–Kose–Kloostrimetsa ringrada!“ omandas motoreportaažide kultusliku tähenduse. Kunagisele korvpallikuulsusele Aleksei Tammistele on aga omistatud Hololei korvpallireportaažide kohta käiv ütlemine: „Ära räägi nii kiiresti, me ei jõua mänguga järele!“ Kuulumine EKPsse ja head suhted Moskvaga (vahest ka KGB-ga) võimaldasid Hololeil viibida kümnel Nõukogude perioodil toimunud olümpial ja paljudel muudel tiitlivõistlustel (välismaal toimunud tiitlivõistlustele oli nõukogude perioodil võimalik pääseda vaid vähestel valituil üleliiduliste spetsialiseeritud turismigruppide koosseisus).

Hololei juures sporditoimetuses alustasid oma reporteriteed ka näiteks hilisemad telemehed Toomas Uba ja Tiit Rääk. Bossil (Hololei hüüdnimi) polnud

midagi selle vastu, et noored toimetuses tegutsesid. Ent ta pidi olema alati number üks.

Et emakeelsed otseülekanded tiitlivõistlustelt ei tulnud nõukogude ajal reeglina kõne alla, tuli leppida monitorreportaažidega. Esimene monitorreportaaž jõudis raadiomaja neljanda korruse stuudiost eetrisse Innsbrucki talimängude ajal 1964. aastal. Valdo Pant ja Toomas Uba vahendasid Ants Antsoni kuldset sõitu. Hololei oli aga kohapeal esimene, kes värsket olümpiavõitjat usutles.

1976. aasta Innsbrucki tali- ja Montreali suvemängude aegu olid raadioeetris juba pikemad monitorreportaažid. Olümpiavõistluste otse-eetris kommenteerimiseni kohapealt jõuti alles 1980. aastal – seda nii Moskvast kui olümpia purjeregatilt Tallinna lahelt. Kujunes nii, et Eesti Raadio oli ainus tollaste liiduvabariikide tele- või raadioorganisatsioon, kel oli võimalus edastada Moskvast emakeelseid reportaaže ja usutleda otse-eetris medali pälvinud oma sportlasi.

Moskva erinevates võistluspaikades olid reporterid Erik Lillo (ühtlasi olümpiatiimi juht), Tiit Rääk, Tiit Karuks, Gunnar Hololei, Harry Matskin ja Are Eller, Tallinnas Krista Kilvet, Olav Osolin ja Rein Küttim. Meelde on sööbinud rõõmupuhang, kui kolleeg Rääguga Jaak Uudmäe kuldset hüpset vahendasime ja kirjeldamatu tunne, kui värsket olümpiavõitjat otse-eetris usutlesime.

Spordiraadio järgmine etteaste otsereportaažide näol olümpialinnast teostus juba uuel Eesti ajal, 1992. aastal Barcelonas (reporterid Erik Lillo, Tiit Karuks ja Hanno Tomberg). Meenuvad hardad hetked Vall d'Hebroni velodroomil, kui vahendasin iseseisvale Eestile olümpiakulla toonud Erika Salumäe autasustamistseremooniat. Hämmeldus, kui Eesti sinimustvalge tagurpidi lipumasti heisati.

Sealtpeale olid raadio otsereportaažid olümpiamängude võistlustandritelt: Lillehammer 1994, Atlanta 1996 (aastail 1993–2011 Eesti Raadio sporditoimetuses töötanud tippkommentaator Tarmo Tiisleri olümpiadebüüt), Nagano 1998, Sydney 2000, Salt Lake City 2002, Ateena 2004, Torino 2006, Peking 2008, Vancouver 2010, London 2012, Sotši 2014 OMidelt, samuti MMidelt, EMidelt ja muudelt olulistelt rahvusvahelistelt võistlustelt kuni kahetuhandendate aastate teise kümnendi keskpaigani raadioeetris kindlal kohal. Spordialadest olid kesksel kohal kergejõustik, ujumine, suusaalad, jalg-, korv- ning võrkpall.

Kui rääkida raadiospordi arenguloost, tuleks kindlasti mainida „Olümpia-raadioid“ – suurprogramme, mille keskmes olid olümpiareportaažid. Esimene „Olümpia-raadio“ oli eetris 1980. aasta talvel, Lake Placidi talimängude ajal. Viimane algset ideed järginud „Olümpia-raadio“ läks raadioeetrisse Sotši talimängude päevil veebruaris 2014, seni viimaseks jäänud raadioprogramm „Olümpia-raadio“ nime all Rio suvemängude ajal augustis 2016. Ajad ja olud olid muutunud.

„Olümpia-raadio“ oli midagi enam kui pelgalt spordiraadio. Programm rikastas kuulajat paljudes valdkondades: sport, kultuur, kirjandus, teater, film, kujutav kunst, ajalugu, poliitika. Näiteks 2006. aastal toimunud Torino talimängude üks olulisi kultuurisündmusi oli Arvo Pärdi „Surilina“ maailma esiettekanne sealses Toomkirikus ERSO osalusel. „Olümpia-raadios“ oli sellest

kujundlikult väljendudes Eestile neljanda kuldmedali toonud sündmusest Riina Eentalu ja Hanno Tombergi koostatud tunniajane saade, milles sisaldus ka usutlus maestroga. Pekingi suvemängude aegsele „Olümpiaaraadiole“ 2008. aastal andsid lisaväärtust Linnart Mälli ja Märt Läänemetsa Hiina aja- ja mõtteloost tõukunud pajatused. Ja nii edasi. Sporditoimetusele on „Olümpiaaraadiote“ tegemisel pakkunud ülimalt professionaalset tuge teised toimetused, eelkõige uudistetoimetus.

On tõeline privileeg, et olen kuulunud „Olümpiaaraadio“ tiimi tosinal korral ja hinganud sündmuste epitsentris olümpiaõhku seitsmel korral raadio- ja korra telekommentaatorina. Ja veel. 1993. aastal õnnestus Eesti Raadio programmi sulandada tänaseni eetris olev pikem analüütiline saade „Spordipühapäev“, mis esimestel aastatel läks eetrisse kahetunnisena, hiljem on saate pikkuseks kujunenud 45 minutit.

On südantsoojendav, et minu ajal (töötasin sporditoimetuses 1991–1996 ja 2004–2012) on Eesti Raadio sporditoimetuse töös pikemat või lühemat aega kaasa löönud sellised omanäolised tegijad nagu reportaaživõlvur, aastail 1977–2010 sporditoimetuses töötanud ja ühtteist olümpiat sündmuste epitsentrist kajastanud

Erik Lillo (pildil 2. veebruaril Estonia kontserdisaalis kultuuriministrilt Heidi Purgalt vastu võtmas Eesti Kultuurkapitali elutööpreemiat), tänased telemehed Tarmo Tiisler ja Alvar Tiisler, Ott Järvela, Juhan Kilumets jmt.

Märgilise tähendusega muutus Eesti Raadio sporditoimetuse arenguloos leidis aset 2010. aastal, kui ETV ja raadio sporditoimetus Eesti Rahvusringhäälingu raames ühendati. Sealtpeale on raadiospordi haare tippvõistluste epitsentrist eetrisse antud otsereportaaže silmas pidades tublisti ahenenud ning muutuste keerises on põhifookus nihkunud televisioonile ja internetile – see on ilmselt aja märk.

ÕNNITLUSED JÕGEVAMAALE!

Eesti Spordiajaloo Seltsi poolt on Jõgevamaale tõepoolest koguni topelt-põhjust õnnitlusi saata, sest sealsed kaks seltsiliiget on pälvinud tunnustuse, mis selleks alust annavad.

24. jaanuari Luual Jõgevamaa spordi ja tervise edendajate tänuõhtul pälvis Eesti Kultuurkapitali Jõgevamaa ekspertgrupi elutööpreemia kabetaja **Uno Plakk** (pildil paremal koos Tiit Läänega) pikaajalise pühendunud tegevuse ja teenete eest kabesporti arendamisel mitte ainult maakonnas vaid vabariigi ulatuseski. Heameel on märkida, et tema energiat on jätkunud mitte ainult kabelaua taha, vaid ka kabeajaloo talletamisele. Ilmunud on raamat „Jõgevamaa kabe“ (2013, kaasautor Ülar Ploom) ja nüüd on juba mõnda aega käsil kogu Eesti kabeajaloo koostamine.

Veebruaris, Eesti Vabariigi 107. sünnipäeva eel sai teatavaks, et ESAS asutaja- ja auliige **Tiit Lääne**, Vooremaa peatoimetaja ja spordiajaloo tutvustaja on saanud Eesti presidendilt tunnustuseks Valgetähe V klassi teenetemärgi. Loomulikult saame olla uhked, et meie seltsi liikme aastakümnete pikkune töö rohkem kui 60 Eesti spordiajaloo erinevaid tahke käsitleva raamatu autori või kaasautorina on leidnud sellisel auväärsel kombel märkamist.

MEENUTAS SÕUDEVETERAN ANDRUS SUIJA

Peeter Veske

6. märtsil toimus järjekordne spordiajaloo seltsi vestlusring Eesti Spordi- ja Olümpiamuuseumis. Seekordseks külaliseks oli endine sõudja, 18 korda Eesti meistriks erinevates paadiklassides (ühene, kahene ja neljane) tulnud Andrus Suija (sünd. 1945). Teda oli kuulama tulnud ca 15 inimest. Kohtumine kulges tänu Andruse muhedale olekule mõnuses õhkkonnas.

Kohaletulnud (*osa on jäänud pildile*) said teada, et ta sattus sõudmise juurde Erich Seileri õpilaseks 14-aastasena, kui teda soovitas sinna 4 aastat vanem vend Rein (tollal TRÜ arstiteaduse üliõpilane). Edasine on juba nõ. ajalugu. Oma meistritiitlite arvu kommenteerides sõnas Andrus muhedalt, et ega tema neid täpselt teagi, lihtsalt teised on nii kokku lugenud.

Tollal, 1960ndate alguses toimusid Erich Seileri eestvõttel esimesed spordialased kontaktid sõudjate jaoks väljaspool Eestit. Hakati osalema üleliidulistel võistlustel Moskva lähistel Himkis, samuti Kavgolovos. Andrus peabki oma suurimateks saavutusteks kahte NLiidu noorte meistritiitlit ühesel paadil (1962 ja 1963) ja NLiidu meistrivõistluste hõbedat koos Andres Veerma'ga kahepaadil (1965).

Sõudmisega tegeledes kohtus Andrus ka oma tulevase abikaasa Ehaga, kellega abielluti aastal 1973. Tipp-spordiga tegi Andrus lõpparve 28-aastasena. Sõudmise juurde jäi ta aastani 1979, töötades treenerina Tartu Kalevis ja Ülikooli Spordiklubis. Pärast seda oli Andrus ligi 30 aastat tööõpetuse õpetaja Tartu 10. Keskkoolis/Mart Reiniku Gümnaasiumis.

Tänapäeval aitab Andrus Suija (*pildil jutuhuos*) jõudumööda abikaasa Ehat kodumajutus-äri valdkonnas.

ILMUNUD ON EESTI SPORDI AASTARAAMAT

Daimar Lell

12. märtsil esitleti Tallinnas, Foruse spordikeskuses „Eesti spordi aastaraamatut 2024“. Aastaraamat jõudis lugejate ette tuttavas kuues ja mahus, seekord

kokku 616 leheküljel. Raamat algab kultuuriministeeriumi poolse tagasivaatega, mille tavaliselt paneb kokku spordi asekanstler, kuid et Tarvi Pürn lahkus sellest ametist, siis on seekordse ülevaate autor kultuuriministeeriumi spordiosakonna juhataja Margus Klaan.

Tavapärased rubriigid – spordiaasta sündmuste kroonika ehk aastaring, veteranide ja senioride saavutatu, parimad sportlased ja Eesti sportlaste tiitlivõistluste medalivõidud, samuti meie seast lahkunud oluliste spordipersonide nimekiri – on samuti kõik olemas.

Rohkem kui kolmveerand aastaraamatust tugineb Eesti spordiregistri põhjalikele andmekogudele. Eeskätt on need loomulikult meie sportlaste tulemused, aga samuti kogu Eestit, maakondi ja spordialasid (harrastajad,

treenerikutsed, spordiorganisatsioonid ja -objektid) hõlmavad graafikud, tabelid ja faktid ning sportlaste ja klubide medalivõitude arvestused. Spordiregistri andmeid täiendavad spordijuhtide tagasivaated ja hinnangud möödunud aastale. Arvukad fotod aitavad talletada aasta emotsioone, säravaid hetki ja meeleolusid.

Kuigi olümpiamängudelt medalit ei tulnud, oli aasta tulemuste poolest vägagi edukas. Kokku võidetud 273 medali puhul oli eriti rõõmustav, et täiskasvanud pääsesid MM- ja EM-võistlustel olümpiaaladel esikolmikusse suisa seitsmel korral. Märkimisväärne oli uute medalialade esile kerkimine ja erinevate spordialade lai haare – pjedestaalile küündisid kuue erineva spordialaliidu sportlased. Viimati olime nii mitme olümpiaalaga medalil aastal 2006.

Spordijuhtide ülevaadete pinnalt saab öelda, et koroonapandeemia vintsutustest on üle saadud, ka majandusperpallidega on kohanetud. Euroopas endiselt käiv sõda rusub, kuid vastukaaluks otsitakse enda tegevustest positiivseid noote.

Aastaraamatu koostajateks on (nagu mitmel eelnevalgi aastal) Daimar Lell, Aare Oja, Matis Song ja Veiko Ulp. Veteranide ja senioride sporti puudutava koondas kokku Toivo Kivimets. Raamatu väljaandjaks on Spordikoolituse ja -Teabe Sihtasutus.

Spordi aastaraamatut 2024 saab soetada Spordikoolituse ja -Teabe SA veebipoest www.spordiraamat.ee (sealt saab osta ka varasemaid aastaraamatuid) või Apollo ja Rahva Raamatu kauplustest. Raamatust mahukama tulemuste voo leiab spordisõber aadressilt www.spordiregister.ee/aastaraamat/2024

KÜLALISEKS OLII LAUATENNISIST KAI THORNBECH

Elle Õun

Seltsiõhtul 17. märtsil, klubis Raavis (Raua tn 1) esines meile 23-kordne Eesti meister ja 59-kordne medaliomanik lauatennisel Kai Thornbech (Härms, Milvek) (*pildil Raavise klubis esiplaanil*), kes tutvustas enda spordilugu ja teekonda Eesti 2023. aasta parima veteransportlase tiitlini.

Kai alustas lauatenniselga 8-aastasena vend Jaan Härmsi eeskujul, kuna käis tihti venna mängu vaatamas. Õige pea oli ta laua ääres ise kohtunikuks. Kohtunikuamet õpetas mõtlema ja mängust aru saama.

Esimeseks treeneriks oli Helle Harineem-Erik. Esimese kuldmedali, küll puidust, sai Kai juba 10-aastaselt. Kai isa, kuulus jalgpallikohtunik Eugen Härms, hoidis pidevalt silma peal, et laps treeningutelt ei puuduks. Isal oli tihe kontakt Kai hilisema treeneri Ottomar Kasega. Mitmeid aastaid aitas tema arengule kaasa ka Kalevi tugev mängija Leonid Aunapuu. 12-aastaselt võistles ta Euroopa noorte meistrivõistlustel Leningradis, kus sai kadettide seas 5. koha. 13-aastasena pääses esimest korda Eesti meistrivõistlustel mängima, saades 9. koha kolme võiduga. Juba aasta pärast oli Kai pronksmedalil ja seega ka Eesti koondises. Viimase medali üksikmängus sai ta 35-aastaselt, viimase Eesti meistrimedali segapaarismängus 42-aastaselt. Kokku teenis 28 aastaga 59 medalit, neist 23 kuldset. Medalite arvult on Kai teisel kohal Rein Lindmäe järel, kelle saagiks on 63 medalit 39 aasta jooksul.

NSV Liidu meistersportlaseks sai Kai 17-aastaselt, kui koos Elle Rehtsalu-Õunaga saavutati 5. koht naispaarismängus NSVL-i talvistel meistrivõistlustel Tallinnas. Esikohta naispaarismängus kõrgetasemelisel Tallinn Openil koos leedulanna, NSVL-i koondislase ja paljukordse Euroopa medaliomaniku Jolanta Prusienega peab Kai suursaavutuseks. Tema laeks üksikmängus jäi 16-aastasena 5. koht omavanuste seas NSV Liidu noorte meistrivõistlustel. Kai õnnestus vaid paar korda osaleda NSV Liidu koondise väga kõrge tasemega laagrites.

Juba pereinimesena sai Kai mängida ja võistelda tänu heale tugivõrgustikule: poeg Janno oli hoitud, ka tööandjad soosisid tema sportimist. Seitse aastat

oli Kai vene keele õpetaja Tallinna 21. Keskkoolis. Erilist uhkust tunneb ta oma treeneritöö üle, mida tegi Kalevi tennisekooli lauatennisetreenerina kümme aastat (1985–94). Tema õpilased Pille Hiiu-Veesaar, Kadi Kallast, Merje Aas ja Raini Tsäko jõudsid Eesti koondisesse, nüüd on nad aktiivsed veteransportlased.

Kai jätkas mängimist Eesti meistrivõistlustel ja kui medaleid enam ei tulnud, hakkas osalema veteranide klassis Euroopa ja maailmameistrivõistlustel, kus tema noorusaegsed konkurendid NSVLiidu koondisest valitsesid Euroopas ja olid medalitel ka maailmameistrivõistlustel.

Esimest korda osales Kai veteranide maailmameistrivõistlustel 1996. aastal, kus tuli vastu võtta kaotus veerandfinaalis. Teda märgati ja kutsuti mängima Inglismaale. Seal Kai mängis neli aastat edukalt nii veteranides kui ka oma Cïppenhami naiskonnas Inglismaa liigas.

Manchesteris 1998. aasta veteranide võistkondlikel maailmameistrivõistlustel tuli ka esimene MM-i tiitel naiskonnas koos Katrin Marksiga. See oli Eestile üldse esimene MM-i tiitel, lisaks sai Kai veel pronksmedalid nii üksikmängus kui ka Katriniga paarismängus. 2000. aastal Vancouveris toimunud veteranide MM-il tuli pronksmedal naispaarismängus koos jaapanlanna Setsuki Iokiga ja vaatamata suurele eduseisule tuli kaotas üksikmängu veerandfinaalis. Järgnes aastatepikkune paus lauatennises. Kai hakkas usinasti golfi mängima, korra isegi Eesti koondise koosseisus Läti vastu.

Aastast 2008 hakkas Kai (*pildil oma auhinnalaua juures*) taas lauatennisevõistlustel käima. Uue hoo sai sporditegemine sisse 2016. aastal, kui Kai jäi eelpensionile ja treeningud muutusid igapäevaseks. Edukas oli aasta 2018, kui Las Vegases veteranide MM-il sai hõbeda üksikmängus ja pronksi paarismängus koos Elle Õunaga. Järgmisel aastal veteranide Euroopa meistrivõistluselt Budapestis tuli pronksmedal naisüksikmängus, kus vaatamata suurele eduseisule tuli kaotus vastu võtta poolfinaalis. 2022. aasta veteranide EM-il Riminis sai Kai kaks medalit: pronksi üksikmängus ja kulla koos Elle Õunaga paarismängus.

Koroona tõttu ära jäänud veteranide maailmameistrivõistlused korraldati 2023. aastal Muscatis, kus Kai oli väga edukas, tulles maailmameistriks üksik- ja segapaarismängus, pronksi sai paarismängus koos Svea Onnoga. Samal aastal peeti Sandefjordis järjekordsed veteranide Euroopa meistrivõistlused,

medalitele tuli lisa: kuld paarismängus koos kunagise segapaarismängu maailmameistri Branca Batiniciga ja pronks üksikmängus. 2023. aastal sai Kai Eesti ja Balti veteranide meistrivõistlustelt eelnevatele medalitele lisaks veel viis kulda ja ühe pronksi. Seega tiitlivõistlustelt maksimaalne arv medaleid, kokku 11, neist kaheksa kulda. Selle eduka spordiaasta tulemusena valiti Kai Thornbech esimese lauatenisistina vabariigi aasta parimaks veteransportlaseks.

Suure üllatuse osaliseks sai Kai Thornbech möödunud aasta detsembris, kui saabus jõulukaart Eesti Vabariigi presidendilt.

Kail oli kaasas rohkelt fotomaterjali, tiitlivõistluste medaleid ja karikaid, mida said kohalolijad oma silmaga kaeda ja käega katsuda. Kohalolijad uurisid Kailt, miks valiti Rootsi 2024. aasta parimaks sportlaseks lauatenisist Truls Möregardh, kes valimistel edestas suveolümpiavõitjast teivashüppajat Armand Duplantist. Kai arvas, et kuna Rootsi parima sportlase valib rahvas ning lauatenis on Rootsis ülipopulaarne spordiala, siis sai Truls veel populaarsemaks, olles niigi oma alal väga tuntud nimi, peale hõbemedali võitmist meeste üksikmängus 2024. aasta suveolümpial.

Kohtumisõhtu lõpetuseks jäid seltsi nimekad lauatenisistid koos pildile (vasakult): Taago Puntso, Elle Õun ja Kai Thornbech

UUDISEID EESTI SPORDI- JA OLÜMPIAMUUSEUMIST

24. jaanuaril avati Tallinnas Fotografiska fotokunstikeskuses spordi-fotograafi Lembit Peegli esimene isikunäitus „Peegel/Pildis”. Näitusel on eksponeeritud ligikaudu 50 Lembit Peegli jäädvustatud fotot, mis annavad edasi Eesti spordi eredamaid hetki aastast 1970. Näituse on kureerinud Fotografiska Tallinn ja Lembit Peegel koostöös Eesti Spordi- ja Olümpiamuuseumi ning spordientusiastide Are Altraja ja Peeter Keegiga. Fotode seas on näha ka Peegli seninägemata kaadreid tema tohutust pildikogust, mis ulatub kuni miljoni kaadrini. See väljapanek on osa Fotografiska panusest tähistada Tallinnat kui

Euroopa Spordipealinna 2025, tuues esile Eesti spordifotograafia rikkaliku pärandi.

5. veebruaril avati uus jääspordialadele pühendatud näitus „Jää, medalisära!“. Mitmekülgne väljapanek räägib taliolümpiamängude ametlikest jääspordialadest, nagu kiiruisutamine, iluuisutamine, jääkeegel ja jäähoki. Näitus toob esile 21. sajandil Eestit esindanud sportlaste saavutused, tutvustades nende võidetud medaleid ja eduga seotud esemeid rahvusvahelistelt võistlustelt nii noorte- kui ka täiskasvanute klassis. Tutvuda saab näiteks jääkeeglipaari Marie Kaldvee ja Harri Lille 2024. aasta maailmameistrivõistluste hõbemedaliga ning

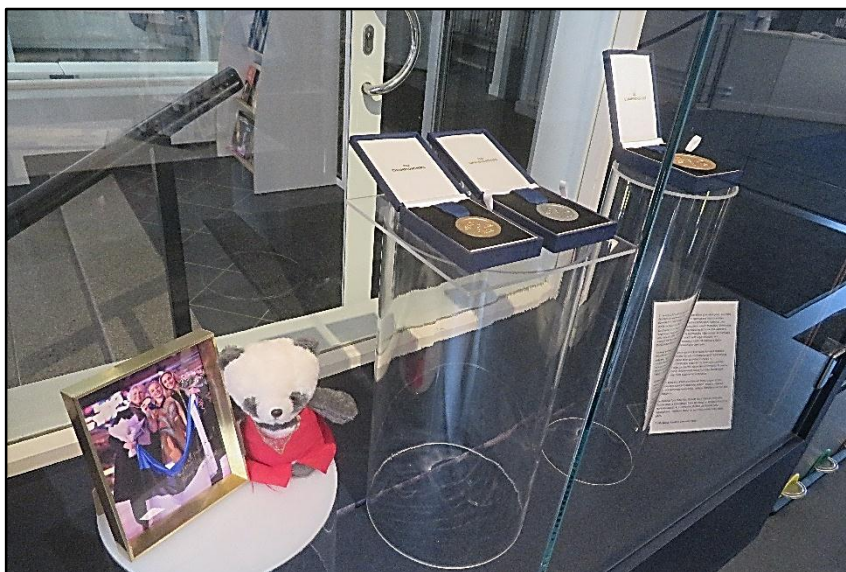

Eesti aasta võistkonnaks valitud paari kuldse Kristjaniga. Näha saab ka iluuisutajate Arlet Levandi ja Aleksander Selevko autasusid (vt pildid) ja võistlus-

vorme, samuti kiiruisutajate Saskia Alusalu ja Marten Liiviga seotud esemeid, sealhulgas Liivi Euroopa meistrivõistluste medaleid ning tema võistluskombinesooni Pekingi taliolümpialt, kuid ka hiinlase Ning Zhongyani kombet, kellega vahetati omavahel võistlusvormid pärast Inzelli sprindi maailmameistrivõistlust. Vitriinis on ka jäähokimängija Roobert Rooba varustust, sealhulgas tema esimesed hokiuisud jm. Näitust saab vaadata vähemalt maikuuni.

21. veebruarist saab Eesti Spordi- ja Olümpiamuuseumi fuajees mõnda aega näha iluuisutaja Niina Petrõkina Euroopa meistri-võistlustel võidetud kuldmedalit, väikest hõbemedalit lühikava ning väikest kuldmedalit vabakava eest.

31. märtsil anti teada, et Eesti Spordi- ja Olümpiamuuseum ja Wikimedia Eesti kutsuvad kõiki huvilisi osalema Vikipeedia artiklivõistlusel “Treenerid (viki)ajalukku”, mis toimub 31. märtsist kuni 4. maini 2025. Võistluse eesmärk on täiendada ja laiendada Vikipeedias leiduvat teavet Eesti treenerite kohta, hõlmates nende elu ja professionaalset tegevust alates 20. sajandist kuni tänapäevani. Ühtlasi soovitakse innustada spordihuvilisi ja -ajaloolasi panustama digitaalse teadmuse rikastamisse. Artiklivõistluse auhinnafond on 1000 eurot, mis jagatakse parimate osalejate vahel. Lisaks paneb Eesti Spordi- ja Olümpiamuuseum välja eriauhinnad. Võistlust toetab ka Tallinn, 2025. aasta Euroopa spordipealinn. Täpsema info saamiseks ja registreerimiseks tuleks minna ESOM kodulehele www.spordimuuseum.ee

IN MEMORIAM

REET LINKBERG
22. XI 1947 – 3. III 2025

Kevadekuul esimestel päevadel saabus kurb teade, et lühike raske haigus on viinud meie hulgast hea seltsikaaslase Reet Linkbergi.

Reet Linkberg (s Kuut) oli sündinud Tallinnas, kuid ta koolitee algas siiski juba tartlasena. Üsna varakult, juba 10-aastasena algas Reeda tutvus spordiga iluvõimlemise treeningutena Lidia Uustali rühmas, hiljem juhendasid teda ka Erika Kägi ja Maie Põldme. 1965. aastal hakkas ta iluvõimlemise kõrval harrastama ka naisvõimlemist ja peagi sai see põhialaks Ethel Kudu ja Linda Martise rühmades kuni 1978. aastani. Sinna mahub ka parim saavutus – võit üleliidulistel naisvõimlemise karikavõistlusel 1975. aastal TRÜ spordiklubi rühmas.

Suur võimlemishuvi oligi põhjuseks miks Reet peale Tartu 5. keskkooli lõpetamist 1966. aastal jätkas haridusteed TRÜ kehakultuuriteaduskonnas ja nii edukalt, et värskete kõrgharidusega võimlemisspetsialistile pakuti kohe 1970. aastal tööd kehakultuuriteaduskonna võimlemisõppejõuna.

Aspirantuuri läbimise järel kaitses Reet 1987. aastal prof Paavo Kõrge juhendamisel bioloogiakandidaadi kraadi väitekirjaga rasedate südame-veresoonkonna adaptatsioonist kehalisele koormusele. 1989–1996 oli ta naisvõimlemisosakonna juhataja (aastast 1990 dotsent) ja 1993–1996 ühtlasi TÜ võimlemislektoraadi juhataja, 1997–2002 oli TÜ spordikeskuse võimlemise sektsiooni juhataja ja 2002–2006 spordipedagoogika ja treeninguõpetuse instituudi lektor.

Reet tegutses ka nais- ja rühmvõimlemise kohtunikuna aastatel 1970–1998 ja 1978–2003 oli Miina Härma gümnaasiumi liikumisrühmade juhendajaks. Kuulus aastatel 1978–1991 Kalevi naisvõimlemiskomisjoni ja aastast 1991 võimlemistreenerite klubisse Katrek, 1996–1997 Võimlemisliidu juhatusse ja tehnilisse komisjoni. Koostas naisvõimlemise esinemis- ja võistluskavu ning oli 1991–2006 võimlemisürituste, täienduskoolituste ja konverentside (ka rahvusvaheliste) korraldajaid.

Tartu Tervishoiu Kõrgkoolis töötas Reet 2004. aastast, algul õpetajametoodikuna, siis füsioteraapia lektorina ning 2013–2021 õppejõud-dotsendina. 2021. aastal nimetati Reet Linkberg väljapaistvate teenete eest õppe- ja arendustöös aastatel 2004–2021 Tartu Tervishoiu Kõrgkooli auliikmeks. Ta on andnud olulise panuse teaduspõhise uurimistöö arendamisel füsioterapeudi õppekaval ning seejuures on ta olnud üks hinnatumaid lõputööde juhendajaid. Reet on aktiivselt osalenud õppekava arendustöös, pakkunud õppetöö osana erinevaid teenuseid kogukonnale ning edendanud günekoloogilise füsioteraapia valdkonda. Ta oli aastast 2008 Tartu Tervishoiu Kõrgkooli rakendusuuringute nõukogu liige.

Tema algatusel alustati 2012. aastal füsioterapeudi õppekaval koostöös Tartu Ülikooli teadlastega x-jalgsete laste uuringuga, mille tulemusel kinnitati 03.03.2014 Tartu Tervishoiu Kõrgkooli ja Tartu Ülikooli füüsika instituudi

patentne leiutis “Mehhanoteraapiline seade ja mõõtmise meetod“, mille autorid on Arved Vain, Reet Linkberg, Ivi Vaher ja Anna-Liisa Tamm.

Reet Linkbergi nimi on nelja trükise kaanel ja üldse on ta avaldanud ligi sada teaduslikku publikatsiooni.

Huvi spordiajaloo vastu tõi Reeda 2021. aastal Eesti Spordiajaloo Seltsi liikmeskonda ning tema täpsuse ja korrektsuse juures pole imeks panna, et ta valiti kohe revisjonikomisjoni liikme vastutusrikkasse ametisse. Kahjuks sai see kõik nüüd ootamatu lõpu.

Koos kõigi leinajatega jäävad Reet Linkbergi kurbuses mäletama ka seltsikaaslased ESASist.

MEELDETULETUSEKS!

ESAS täiskogu otsusel on **2024. aastast liikmemaks 15 eurot (pensionäridel 10 eurot)**. Endiselt on liikmemaksust vabastatud 85-aastased ja vanemad. Liikmemaksu vabastus kehtib ka auliikmetele. Loomulikult liikmemaksust vabastatutel jt **pole keelatud seltsi oma panusega toetada**. Seltsi sisseastumismaks on **5 eurot**.

Täname neid, kes võtsid kuuldus head soovitus ja tasusid liikmemaksu kenasti juba aasta I kvartalil! Kahjuks on mõned seltsikaaslased, kes seda soovitus pole märganud, aga seda viga annab ju kohe parandada, et kevadele kindlama tunde vastu minna.

Liikmemaksu (ja toetusi) on võimalik üle kanda Eesti Spordiajaloo Seltsi arveldusarvele nr. EE951010152001602002 SEB pangas või tuua/saata seltsi esimehele Enn Mainlale (Rüütli 15, Tartu 51007, tel 56497632, E-mail: enn.mainla@gmail.com) või Tallinna osakonna liikmetel oma osakonnas Viive Reesarele (tel 59196767).

□ □ □ □ □ □ □

Täname Eesti Kultuurkapitali seltsi tegevuse toetamise eest!

□ □ □ □ □

Kasutatud ESAS ja ESOM kodulehtedel ilmunud materjale
Fotod: Mait Luha, Tiit Lääne, Enn Mainla, Toomas Riismaa,
Raigo Pajula, Mariko Passel ja Jaan Roomets

□ □ □

Eesti Spordiajaloo Seltsi Teataja nr 113
koostas ja toimetas Enn Mainla